

[Gunnar Fog-Petersen.]

lig ikke huske; jeg læser saa mange Aviser; men det har jeg altsaa set. Og deri, at jeg fremsætter det paa denne Maade, ligger allerede paa Forhaand, at det var under Forudsætning af, at det var rigtigt, at den højtærede Minister havde villet gøre det paa denne Maade. Men i øvrigt gik hele min Betragtning ud paa, at det vilde være uden Interesse at forsøge paa at hævde, at det var af principielle Grunde, og tilige uden Interesse og uden Resultat at sige, at det var baade af principielle og af personlige Grunde; thi den umiddelbare Opfattelse maatte i alle Tilfælde blive den, at de personlige Grunde var ganske overvejende. Og som hele Sagen laa, var det ogsaa min Betragtning; og den forandres ikke ved, at den højtærede Minister siger: baade personlige og principielle Grunde; min Betragtning staar lige fuldt ved sit Værd.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Ministeren er Byretspræsident eller ikke, udtalte den højtærede Minister: Byretspræsidenten har visse Beføjelser, som jeg ikke har, altsaa er jeg ikke Byretspræsident. Nej, „en Sten kan ikke flyve, I kan ikke flyve, ergo er I en Sten!“ Det kan aldeles ikke bevises paa den Maade; det vil, som Diskussionen har formet sig, blive en Strid om Ord. Der er i hvert Fald ingen ny Byretspræsident ansat, og der er heller ingen blevet afskediget, altsaa er Embedet besat ved Konstitution.

Jeg maa sige overfor det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds, at jeg godt ved, at der staar i Lovforslaget, at det er en fast ansat Dommer, som skal konstitueres. Han har da ligesom Ministeren et Embede at falde tilbage paa, som garanterer hans Uafhængighed i Almindelighed. Men i denne bestemte Stilling, som kan strække sig over flere Aar og kan have stor Interesse for ham, ogsaa med Fremtiden for Øje, er han meget afhængig som konstitueret Dommer, saa afhængig, at han i mange Tilfælde kan komme til at være saare vanskeligt stillet, naar han skal dømme.

Steincke: Skønt det maaske medfører, hvad der i og for sig er beklageligt, at den højtærede Minister glider helt ud af Debatten, vil jeg alligevel henvende et Par Ord endnu til det ærede 9de Medlem for 6te Kreds og sige, at det ikke er rigtigt, det er ingen Formssag, om man siger, at en Minister samtidig har et Embede, eller man siger, at han ikke har sit

Embede. Træk Konsekvensen: hvis jeg tager det Embede, jeg nævnte før, skulde jeg som Justitsminister og som Invaliderettens Præsident sortere under en af mine Kolleger, som jeg ikke havde det fjerneste med at gøre og ikke havde det fjerneste Ansvar overfor. Naar en Mand bliver Minister, har han intet med det tidligere Embede at gøre; han har hverken Myndighed eller Lønning eller noget andet med det at gøre. Hvis den, der er konstitueret, dør, skulde Ministeren efter det ærede Medlems Opfattelse den næste Dag møde paa Kontoret, fordi han altsaa varetog det Embede! Det er jo dog helt ved Siden af, det har intet med Virkeligheden at gøre. Man kan her til Lands kun have eet Embede. Noget andet er, at naar man i Øjeblikket er Justitsminister, kan man faa Lov til at forbeholde sig et Embede, naar man gaar af.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds mente ikke, det gjorde stort til Sagen, at jeg havde baade personlige og principielle Interesser. Det kan man godt sige, hvis ikke netop den første Halvdel af det ærede Medlems Foredrag gik ud paa at vise, hvorledes jeg har paavirket den offentlige Mening, hvorledes jeg har søgt at vise, at det kun var et Principspørgsmaal. Derfor var det, jeg gjorde Rede for, at det er fuldstændig forkert.

Naar saa det ærede Medlem, Medlem af Landstinget, Medlem af den lovgivende Forsamling, siger, at han har læst det, og han lægger stor Vægt paa, hvad der staar i Aviserne, men kunde dog ikke en Gang huske, hvad det var for en Avis, saa skal jeg nævne det: Det er en Avis for i Dag. Men det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at man ikke altid kan stole paa en politisk Artikel eller Referat, og vi Rigsdagsmænd har en Pligt til at læse igennem, hvad der virkelig er sagt; men det har det ærede Medlem altsaa end ikke gjort.

Gunnar Fog-Petersen: Den Pligt, Rigsdagsmænd i Almindelighed har til at læse igennem, hvad der er sagt i det andet Ting — jeg ved for øvrigt ikke, i hvor høj Grad det er Pligt for Landstingsmændene at læse Folketingets Forhandlinger igennem og omvendt — kan, i hvert Fald i mange Tilfælde, slet ikke opfyldes efter Forretningsgangen mellem de to Ting og Trykkeriets Besværligheder med i rette Tid at blive færdig med Sagerne, navnlig naar